

això (p. 400a42-53) s'agafa a la hipòtesi que en altre temps el significat 'carabassa' havia viscut també a França i Catalunya, i va desaparèixer. Però no hi ha res d'això en el tipus ΤΣΥΚΚ- (i ben poc fins i tot en el tipus ΤΥΚΚ-).

Fou Schuchardt el primer que intentà desfer aquesta embullada troca, en els seus originals intents de *ZRPb*. xxviii (1905), 149, i *Roman. Etymologieen*, II, 36. Com ell solia fer, posant al servei de la lingüística romànica el seu vast poliglòtisme, va acumular-hi els noms de la carabassa en una gran varietat de dialectes romànics i en algunes llengües d'altres famílies europees. Amb aquestes acumulacions no pretenia tant d'arribar a un resultat, com de pensar-hi i preparar-ho. Al costat de *zucca* hi ha *cozza* en algun dialecte italià, hi ha *cosse* a França, si bé aquest ja no és carabassa sinó 'tavella', però trobava algun significat que podia ser intermedi, com 'borratxa feta amb pell de carabassa'; al costat de tot això hi ha *cocuzzuolo* i *cuguzzulu* en parlars d'Itàlia que designen en uns llocs 'el capdamunt del cap' en altres el cogolló d'alguna hortalsissa. Suggestia, doncs, si tot plegat podia venir d'una base llatina CUCUTIA nom de la carabassa, insinuant vagament una forta reducció de **cocuzza* a **cuzza*, més una violenta metàtesi *cuza* > *zucca*. Fonèticament forçadíssim, tot plegat.

D'això va sortir l'article 2369 del *REW*, amb la base CŪCŪTIA, que és un veritable centpeus, on totes aquestes formes surten barrejades i sense explicació. Prudentment va posar a CUCUTIA un asterisc; Wartburg, *FEW* II (c. 1940), 1461a, s'hi agafà donant per establerta aquesta etimologia per a *cosse*, variant *cousse*, i per a l'it. *zucca*, proclamant alegrement que CUCUTIA no mereixia l'asterisc perquè estava ben documentat en Plini! Una font tan crítica com Plini i ben estudiada, fa callar els dubtes; però no era sinó una badada de Wartburg, car és un hapax de Plinius Valerianus, escriptor provincial del S. iv d. C. (ja quasi baix-ll.), font sense garantia i mal estudiada. Qui sap quina realitat hi havia sota aquest *cucutia* (Walde-H. suggereix alteració de *cucurbita* contaminat per *cutis* 'pell dura, cotna'). No estava aquí l'impediment sinó en la impossibilitat del canvi de *cucutia* en *zucca*, acceptat amb enorme falta de crítica per part de M-Lübke i Wartburg, i per tant rebutjat rotundament per Ang. Prati, per Hubschmid i per tothom. Calia tornar a començar.

D'altra banda Schuchardt cridava l'atenció sobre *tuc* f. nom de la carabassa, en una zona del Llenguadoc, que recorda l'it. *zucca*. Però encara recorda molt més —cosa astoradora— l'eslavó *tyky* 'carabassa': preguntant-se com podia ser que un mot eslavó hagués estat manllevat per parlars llenguadocians, o si hi havia aquí alguna cosa més fonda. Impressionat, M-Lübke, institueix un article ΤΥΚΥ eslavó, *REW*, 9021, com a etimologia «dubtosa» i suggerint que la «millor» (!) manera d'explicar-s'ho seria si hi hagués hagut un gal **TŪKKOS* com a correspondència cèltica del mot eslavó.

Notem, però, que si de cas li correspondria **tūkus*; però no ve d'aquí, car tot plegat no és més que una

suposició fantàstica sense cap base cèltica. I amb dolenta base indoeuropea, car el mot eslavó mateix donava gran maldecap als indoeuropeïstes. Estudiad sobretot per Kretschmer (*ZVglSprfg*. xxxi, 335, i *Glotta* xxvi, 57), Knutsson (*ZSlavPhil*. iv, 1927, 384ss), Hirt i d'altres,³ s'havia pensat de seguida a relacionar-lo amb un mot grec ben conegut, *σικυος* i les seves variants, nom del cogombre (alguna d'elles el 'meló'). La resposta de Meillet era ben assenyada: «le rapprochement de *tyky* 'κολοκύνθη' et le gr. *σικυος* serait trop difficile à justifier dans le détail, pour qu'on puisse faire autre chose que le mentionner» (*Études Etym. sur la Morph. et le Vocab. du Vieux-Slave*, 270).

Després vingué el valuós treball de Dauzat (supra) sobre els noms del 'cim' a Occitània i Nord d'Itàlia. Se sentia Dauzat impressionat pel fet que hi hagués a tota Occitània una sèrie de noms del cim, paral·lels però amb inicial diferent: sobretot gascó *tuc* i llgd. etc. *suc*, i encara hi afegia *truc* en el Gavalald (i ací i allà un NL *Cuc*,⁴ d'identificació més incerta). I fa una excel·lent observació: les àrees de *tuc*, *suc* i *truc* són rigorosament complementàries: enlloc no se superposen ni s'entrecreen; allà on cessa *tuc* comença ja *suc* o poc més enllà; *truc* apareix en alguns punts de Savoia, i forma una zona compacta en el Gavalald (tot el dept. Lozère) allunyada ja de *tuc*, però rigorosament complementària de l'àrea de *suc*, al mig de la qual està enquistada. Hi ha, doncs, pensa, un origen comú de *tuc/suc*, i tots dos han de venir d'una mateixa llengua o família: en la qual *t* i *s* alternin.

La seva reacció és que això només s'explica en germànic, on *z-* és l'evolució alt-alemanya de la *t-* del germànic comú: per tant això ha de venir del germànic. Ja per a tot lingüista coneixedor de l'intercanvi lingüístic amb el germànic, era una deducció ingènua: tot estudiós dels germanismes romànics sap que no hi pot haver hagut mai alt-alemany a Occitània, ni a penes enlloc de la Romània (si no és a Lombardia i poc a la zona suïssa-lorenesa); però encara és més absurd pensar que un terme aferrat al terreny dels Pirineus, els Cevennes i l'alta Alvernia pugui ser un manlleu del germànic.

L'explicació que intenta, és empatollada i insostenible: *cuc* seria un terme autòcton, misteriós, encrueat amb un mot germànic, que seria en uns punts *tsuk* (a.-al.) en altres *tuk* (fràncic o gòtic...); però... reconeix que no hi ha tal mot germànic conegut: la insinuació que es tracti de l'arrel de TIUGAN 'estirar' (> al. *ziehen*, angl. *tie*) queda completament enlaire, sense cap base semàntica ni lexical. Més breus però més assenyades són les notes de Jud, *ARom*. vi, 200; i (relació amb el grec) Skok, *ZRPb*. liv, 479.

A desgrat de tot, el seu treball va ser útil, en cridar l'atenció sobre el gascó *tuc* i la connexió que, per un costat o altre, hi ha d'haver entre *suc* i *tuc*. L'àrea d'aquest coincideix amb la de Gascunya quasi exactament, amb una extensió cap a la Dordogne. També una mica cap al català-aragonès, però molt poc: *tük* 'pic, puig', *tüka*, *tükó*, *tükulét* (> *tik-*) 'pujolel', són